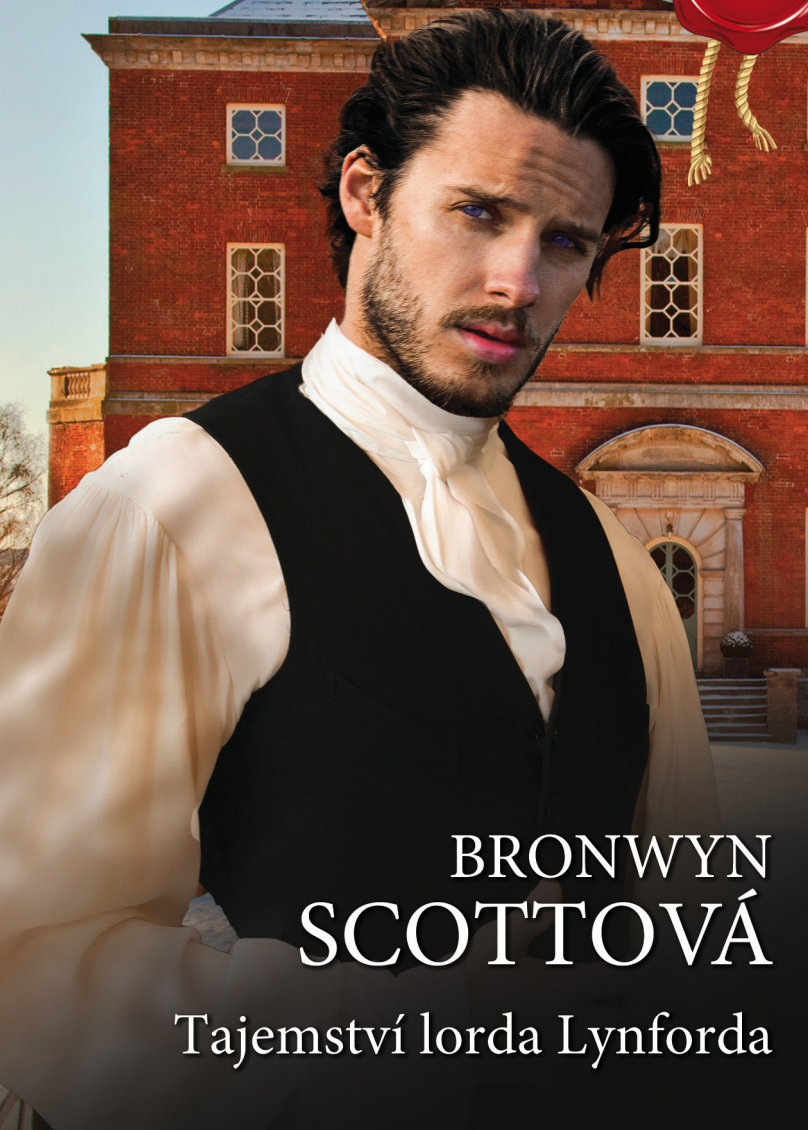

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Tajemství lorda Lynforda

BRONWYN SCOTTOVÁ

TAJEMSTVÍ LORDA
LYNFORDA

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

taky už nedočkavě vyhlížíte léto a čas dovolených, relaxace a prosluněných teplých dnů? Miluju hřejivé sluneční paprsky, svěží přírodu, v níž si moje mysl i tělo krásně odpočinou...

Dny jsou už dlouhé a vybízejí k tomu, abyste se usadila někde ve stínu stromu, na terase nebo vlastně kdekoliv, kde se Vám líbí, a v myšlenkách se přesunula do jiného světa – světa vévodů a vévodkyň, lordů a vznešených dam – zkrátka do Anglie 19. století. Tentokrát Vás Sarah Malloryová seznámí se Záhadnou slečnou Fairchildovou. Ta má sice před svatbou, ale do života jí vstoupí muž, který ji zvláštním způsobem přitahuje. Nebo se pusťte do čtení první části čtyřdílné minisérie Vévodové z Cornwallu, kterou pro Vás připravila Bronwyn Scottová. Odhalení Tajemství lorda Lyndorda sice znamená, že možná navždy ztratí dívku, do níž se zamiloval. Jenže nemá moc na vybranou...

Věřím, že se Vám oba historické příběhy budou líbit a že si při jejich čtení – jak se tak říká – vyčistíte hlavu.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

**TAJEMSTVÍ LORDA
LYNFORDA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Secrets of Lord Lynford

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7572-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7573-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7574-3 (PDF)

PROLOG

Londýn – 18. června 1823

Do Mayfair zavítala smrt.

Richard Penlerick, vévoda Newlyn, a jeho vévodkyně byli uloženi do rodinné hrobky. Smutečnímu obřadu toho rána přihlíželi ti nejmávanější angličtí aristokraté a všichni doufali, že se tím uzavře tragédie, která před týdnem ohromila jejich vznešený svět. Vévodu s manželkou totiž ubodal nějaký bídák v jedné z londýnských ulic, když se vraceli z divadelního představení.

Eaton Falmage, markýz Lynford, zavřel vchodové dveře městského domu Penlericků za posledními smutečními hosty a přál si, aby mohl stejně snadno zavřít dveře i za hrůzou celého uplynulého týdne. Přinejmenším kvůli těm, kteří zůstali v newlynském domě na Portland Square. Pro ně však cesta do zármutku teprve začínala. Teď, když bylo okázalé rozloučení se zesnulými u konce, mohlo začít skutečné truchlení. On i Penlerickovi nejbližší mohli dát volný průchod svým emocím.

Onen úzký kruh našel Eaton v knihovně. Výběr přátel, které znal a miloval od dětství, mužská konkláve moci a síly. Vennor stál u příborníku a naléval brandy. Byl jediným světlovlasým mužem v místnosti

plné brunetů. Podíval se Eatonovým směrem s nevy-slovenou otázkou v očích.

„Ano, všichni jsou pryč,“ přisvědčil Eaton tichým hlasem. „Nechal jsem služebnictvo projít místnosti, jestli někde nenajdou nějaké opozdilce.“ Vzal Vennora za paži. „Jsme tu úplně sami. Konečně.“

Uplynulý týden byl pro všechny noční můrou, ale pro nikoho tolik jako pro Vennora, a bylo to na něm vidět. Navzdory dokonalému zevnějšku nesl neklamné známky napětí a smutku. Přijít tímto způsobem o oba rodiče, byť v osmadvaceti letech, bylo zdrcující. Vennor byl celý týden silný, dokonalý dědic a vzorný hostitel těch, kteří jim vnucovali svou společnost a svůj vlastní zármutek. Eaton od něj vzal dvě sklenky.

„Pojď, posaď se. S námi se nemusíš takhle babrat.“

Jejich malá společnost se seskupila okolo krbu. Někdo, snad Inigo, posbíral křesla z celé místnosti a umístil je do půlkruhu, aby se na nich mohli sesednout všichni „cornwallští vévodové“, jak se jim říkalo v kraji. Dědicové čtyř starých vévodských rodů, jejichž patriarchové společně vyrůstali v cornwallské divočině a postupně tak dospívali i jejich čtyři synové.

Náklonnost, která mezi nimi panovala, byla legendární, stejně jako jejich vzájemná věrnost. Během uplynulého týdne obojí dokazovali celému Londýnu, jako by všem chtěli říct: „Na tomto světě není nic, co bychom jeden pro druhého neudělali.“

Jejich otcové už před půlhodinou diskrétně odešli, aby svým synům dopřáli soukromí na společné truchlení, což nepochybně udělají i oni sami na jiném, blíže neurčeném místě. Přišli o drahého přítele, stejně jako Eaton a jeho druhové o muže, na kterého se dívali jako na strýce a rádce. Vennor však přišel o otce i matku.

„Děkuji ti, Eatone. Jsem rád, že už jsou všichni pryč.“ Vennor si vzal brandy a sesunul se do křesla umístěného vedle Iniga. Unaveně se na své přátele usmál. „Netušil jsem, že otcovi známí mají tolik dcer v tom patřičném věku. Ale nakonec, věděl jsem, že se to stane. Jen jsem doufal, že by mohli mít tolik slušnosti, aby se do fronty postavili až *po* uplynutí období smutku. Myslím, že už nesnesu ani jedinou nabídku k sňatku zabalenou do kondolence. Už ani slovo o tom, že můj otec byl dobrý člověk, který by chtěl, abych se co nejdříve díval do budoucnosti. Proboha, někteří z nich měli tolik drzosti, aby poukázali na to, že jsem jedináček a dětský pokoj Penlericků potřebuje *bez prodlení* obydlí kojenci.“

Ve Vennorových slovech se tentokrát jeho obvyklý humor neskrýval. Byl v nich jen hněv, což bylo zcela na místě. Smrt Richarda Penlericka a jeho ženy byla násilným, nesmyslným zločinem. Eatonovi se při tom pomyšlení sevřelo srdce.

Díky bohu, že v té uličce nebyl můj vlastní otec.

Pocit viny za takovou myšlenku ho svíral stejně jako to, co se stalo. *Zatím* to nebyl jeho otec. Jednoho dne to však přijde; nehoda, stáří, dá-li Bůh, ne zločin, ale ta strašná chvíle přijde. Nejen pro něj, ale pro všechny, kdo tu s ním sedí.

Eaton se rozhlédl po kruhu svých přátel: tmavovlasý Cassian, dědic vévody Haylea, s rozhodně řezanou čelistí, nevyzpytatelný Inigo Boscastle s uhrančivě světlemodrýma očima, které se po generace dědily v linii boscastleských vévodů. Myslí na totéž? Že se tato scéna bude opakovat ještě třikrát, až každý z nich převezme titul, k němuž má být povýšen? Všichni o své otce jednoho dne přijdou. Do práce vévodského dědice smrt ze své podstaty neodmyslitelně patřila.

Morbidní aspekt této „práce“ Eatona děsil, stejně jako zrůdnost a zbytečnost Penlerickovy vraždy, která ho spolu se zbytkem *haut ton* niterně rozčilovala. Pokud mohl být na ulici chladnokrevně zavražděn vévoda, nebyl v bezpečí nikdo. Lidé nemají rádi připomínku své smrtelnosti – a ti bohatí obzvlášť.

Skutečnost, že ani hromada peněz nedokáže zastavit smrt, byla krutou připomínkou lidské bezmoci. Nikdy nebylo otázkou „zda“, ale pouze „kdy“. Hlavně, aby to nebylo *ted*. Eaton ještě nebyl připravený přijít o otce.

Uplynulý týden však dokazoval, že ani nízký věk před smrtí nikoho neochrání. Život je konečný. Penlerickova smrt byla probuzením do nepříjemného poznání, že po člověku zůstane jen to, co bude ostatním připomínat, že tu kdysi byl.

Eaton si uvědomoval, že tuto tvrdou pravdu zřejmě pocítuje palčivěji než ostatní. Při troše štěstí po sobě jeho přátelé zanechají děti, dědice svých odkazů, zatímco on ne. Nikdy. Žádná míra štěstí, ať už malá nebo velká, to nezmění.

Odkaz, který tu zanechá, bude neživého druhu: školy, nemocnice. Místa, která budou ještě dlouho po jeho odchodu z tohoto světa přinášet dobro.

Nebude však mít žádné syny ani dcery, kteří by je spravovali. To byla představa, které Eaton čelil nerad. Dosud měl navíc pocit, že má na něco takového dost času, ale smrt Richarda Penlericka mu ukázala, že se mýlí. Ani čas nebyl na jeho straně.

Vennor pozvedl sklenku. „Připíjím na vás na všechny a na podporu, kterou jste mi poskytli v tomto týdnu. Bez ní bych to nevydržel.“ Kývl na každého ze svých přátel. „Na přátelství. V dobrém i ve zlém.“

Napili se a Eaton přinesl karafu, aby jim dolil sklenky. Bylo lepší něco dělat, aby se mu myšlenky příliš

netoulaly. Tohle mu šlo nejlépe – starat se o ostatní. Jaká ironie, že právě tuto dovednost nevyužije u své vlastní rodiny.

„Tenhle týden jsi své povinnosti plnil skvěle, Vene. Teď se můžeš na důstojnost vykašlat, jestli chceš. Nikdo se nedívá, nikdo tě nebude soudit.“

Vennorovi by udělalo dobře, kdyby se bezostyšně opil a dal průchod emocím, které od chvíle, kdy se tu strašlivou zprávu dozvěděl, držel na uzdě. Eaton se však obával, že Vennor má jiné plány, a Vennorova následující slova jeho obavy potvrdila.

„Čeká mě příliš mnoho práce,“ zavrtěl Vennor hlavou. „Otec měl ve Sněmovně lordů důležitý zákon. Byla by škoda, kdyby se teď zadrhl. Jakmile to bude možné, zaujmu jeho místo. Do té doby hodlám věci řídit odtud, abychom nic nepromeškali. To bude můj způsob, jak uctít jeho památku.“

Eaton s Cassianem si vyměnili ustarané pohledy. Práce jen potlačí Vennorův smutek. Bude pro něj způsobem, jak na něj zapomenout, místo, aby se s ním vypořádal. Cassian se naklonil dopředu. „Co kdybys se mnou odjel do Cornwallu a zašil se na nějakou dobu v Truro? Nikoho to nepřekvapí a ty se na chvíli zbavíš všech dohazovaček. Jak jsi říkal, čeká tě období smutku – bylo by naprosto přirozené, kdyby ses toho místa ujal až příští rok.“

„Já to tak chci,“ přerušil ho Vennor umíněně. „Kromě toho je tu víc než jen legislativa, o kterou se musím postarat. Když zůstanu tady, dohlédnu na to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost.“

„Spravedlnosti, nebo pomstě?“ zeptal se Eaton. Podle jeho názoru potřeboval Vennor od toho, co se stalo, získat určitý odstup, pokud se chtěl se svou ztrátou vyrovnat. Ne do vší té špíny po hlavě skočit. „Nemusíš se do toho plést. Hlídka se o všechno postará.“

„A já se postarám, aby se o to Hlídka postarala,“ opáčil Vennor pevně. „Najdu vrahy svých rodičů a přivedu je před soud.“

Eaton nenápadně přešel pohledem po ostatních. Chtěl vědět, jak na ně Vennorova slova zapůsobila. Zjevně nebyl jediný, koho přístup jejich druha zne-
pokojoval. Hrdlořezové, kteří tak chladnokrevně za-
vraždili Newlyna a vévodkyni, po sobě nezanechali
žádnou stopu. Možná je nikdy nechytí. Nechtěl, aby
byl Vennor zklamaný.

Kromě toho, kde je hranice, za níž se služba sprave-
dlnosti stává posedlostí? A poznal by Vennor, že
ji překročil? Může nechat svého přítele, aby se sám
vypořádával se svým žalem, když si tím není jistý?

Potíž byla v tom, že si netroufal zdržet se ještě dal-
ší týdny v Londýně. Potřeboval odjet do Cornwallu.
Měl své vlastní plány; na podzim chtěl otevřít prv-
ní školu, hudební konzervatoř. Svůj odkaz. Neměl
v úmyslu zůstat letos v Londýně dlouho.

Přijel sem s úmyslem podpořit Marianne Treleven-
ovou, rodinnou přítelkyni, při jejím uvedení do spo-
lečnosti, a pak se chtěl bez prodlení vrátit do Porth
Karreku.

Stačil mu však jediný pohled do Vennorovy tváře,
aby se rozhodl zůstat. Nemohl ho nechat o samotě.
Upracoval by se, tím si byl jistý.

„Jestli to chceš udělat, zůstaneme s tebou.“ Eaton
pohlédl na ostatní a sledoval, jak souhlasně přikyvu-
jí. Každý z nich by kvůli příteli odložil vlastní plány.

„Ne, to není nutné,“ namítl Vennor. „Eatone, tvá
konzervatoř tě potřebuje. Nemůžeš už trávit čas
mimo domov. Víím, jaká by to pro tebe byla oběť, tak
se ani nepokoušej tvrdit mi opak. Můj otec by s tím
nesouhlasil. Podporoval tvou školu a nechtěl by, aby
se kvůli němu její otevření odkládalo. Věnoval jsi

přípravě posledních pět měsíců – dokonce jsi zrušil cestu do Itálie, a já vím, jak moc to pro tebe znamená.“ Vennor zavrtěl hlavou. „Nechci, abys to všechno zahodil jen proto, abys mi dělal chůvu.“ Pak upřel přísný pohled na Cassiana. „A tobě taky nedovolím, abys tu zůstal. Ani ty nemůžeš na svém zábavním parku pracovat z Londýna. Kromě toho tu budou vaši otcové. Sám rozhodně nebudu,“ usmál se nevěsele.

Jenže to není totéž, pomyslel si Eaton. Až na Vennora dolehne smutek, bude toužit po svých přátelích, ne po vrstevnících svého otce. To však byl celý Vennor – vždy myslel na druhé víc než sám na sebe. Každý z nich měl výjimečný dar a toto byl Vennorův. Rozuměl lidem stejně jako Inigo penězům: intuitivně.

Eaton se nadechl k dalším námitkám, když se ozval Inigo.

„Já tady zůstanu. Potřebujeme se s otcem věnovat jisté bankovní záležitosti. Zůstali bychom tak jako tak, abychom zjistili, jak se parlament vypořádá s novou investiční legislativou.“

„Inigo může zůstat,“ svolil Vennor. „Tomu to dovolím. Jsi spokojený, Eatone?“ usmál se na neústupného přítele a nepříjemný uzlíček obav v Eatonově nitru konečně zmizel. Věděl, že Inigo se o jejich přítele postará se stejným nasazením, s jakým dělal všechno ostatní.

Po tomto rozhodnutí se v místnosti rozhostilo ticho. Sklenky s brandy měli opět téměř prázdné a otázka, jak pomoci Vennorovi při přebírání vévodských povinností, byla uspokojivě zodpovězena.

Eatonovi najednou připadalo, že hodiny na krbu tikají hlasitě a neodbytně, jako by jim všem chtěly připomenout, že je čas jít dál, že už se nedá nic změnit. Bylo načase, aby se rozloučili a vydali se každý za

svými záležitostmi. On a Cassian se zítra brzy ráno vydají na cestu domů do Cornwallu. Inigo zůstane v Londýně a Vennor si začne zvykat na své nové postavení.

Nic už nebude jako dřív.

Až se setkají příště, Vennor už bude vévodou s novými povinnostmi. Pravděpodobně se bude chtít brzy oženit, a to do jejich malého společenství přinese zásadní změny. Tohle byla poslední chvíle starých časů.

Eaton předpokládal, že podobné chvíle jsou součástí dobrodružství zvaného život, ačkoli mu to teď příliš dobrodružné nepřipadalo. Právě naopak. Bylo mu z toho úzko. Uvědomil si, že v této místnosti oplakávají ještě něco jiného než předčasnou smrt skvělého muže. Dělalí právě další krok k dospělosti, další krok, který je vzdaloval od dětství. Kousek Eatonovy duše se proti té představě bouřil. Neztratil už dost? Musí ztratit i tohle?

Věděl však, že podobné ztráty jsou nevyhnutelné. I ostatní jeho přátelé se časem ožení, nejen Vennor. Takový byl úděl vévodů. Zůstanou si stále tak blízcí, i když své city věnují někomu, kdo mezi ně dosud nepatřil? Když se o jejich pozornost přihlásí manželky a rodiny? Jejich otcové to dokázali. Možná to však bylo proto, že to byly právě manželky a rodiny, co měli společné. Eaton se pravděpodobně nikdy neožení. Stane se z něj kvůli tomuto rozhodnutí vyděděncem? Věděl, že jeho přátelé by ho nikdy nevyloučili úmyslně, ale může se to stát mimoděk, nenápadně, postupně.

Cassian si na židli poposedl a vrhl na Eatona zpytavý pohled.

Co teď?

Všichni se na něj dívali. Věděl, že to bude muset být on. To on byl vůdcem jejich malé společnosti,

mistrem dobrodružství. Náhle se mu vybavily vzpomínky na modrou oblohu a vlnící se příboj. Na čtyři kluky, kteří trávili léto pročešáváním cornwallských pláží, hráli si na pašeráky nebo piráty, někdy na vojáky bojující s francouzskou flotilou nebo na lovce pokladů.

Vzpomněl si na léto, kdy našel *mapu*, na poslední velké léto předtím, než se směr jeho života a očekávání, která od něj měl, nenápadně zvrty. Ti čtyři kluci tehdy ještě samozřejmě netušili, že to bude jejich poslední bezstarostné léto, stejně jako netušil Richard Penlerick, když před týdnem usedal ke snídani, že té noci už do vlastní postele neulehne.

Bylo to úžasné léto, plné opravdového dobrodružství, i když poklad nikdy nenašli. Musel tehdy své přátele provést všemi přílivovými jeskyněmi podél pláží Porth Karrek. Dělal v nich ohně a tábořili. Byli to noci plné hvězd a šeptaných tajemství chlapců, kteří se teprve nedávno stali muži. Tehdy k němu vzhlíželi a vzhlíželi k němu i teď, aby udělal další krok, aby jim pomohl se rozloučit.

Eaton pozvedl sklenku a hledal vhodná slova, pohlcený emocemi, které mu svíraly hrdlo. Právě teď potřebovali naději, potřebovali vědět, že i když se jejich životy opět mění, to, na čem záleží, zůstane neměnné. Potřebovali důkaz onoho kousku stálosti, kterého se budou moci nadále držet ve světě plném nejistoty.

A náhle, z ničeho nic, Eaton zatoužil být doma na Falmage Hill, v Porth Karreku, obklopený tím, co tak důvěrně znal: svou novou školou, oranžerií, oblíbenými cestičkami v Trevaylorském lese, svými vědeckými pokusy a psem Baldorem.

Už je pryč příliš dlouho.

„Čas se nachýlil, pánové. Poslední připitek na

TAJEMSTVÍ LORDA LYNFORDA

cestu. Jestli nás tento týden něco naučil, tak to, že život je krátký a plný překvapení. Nikdo nám nic nezaručí. Na minulost jsme už pili, připijme si teď na budoucnost. Na naše snažení. Kéž máme všichni dost sil v čase, který nám byl dán. Přátelé, na to, aby se počítala každá minuta.“

Obzvlášť, když každá minuta byla to jediné, co každý z nich měl.

PRVNÍ KAPITOLA

Porth Karrek, Cornwall – září 1823

Teď, když se blížilo otevření školy, záleželo na každé minutě. Eaton si vyhrnul rukávy a uchopil desku dubového stolu. Na jeho druhém konci stál ředitel školy, proslulý skladatel Cador Kitto. Eaton kývl hlavou a oba muži se svorným funěním zvedli těžký stůl ze země. Dělníci okolo nich horečnatě dokončovali výmalbu třídy a zametali zaprášenou podlahu. Za tři dny se mělo začít vyučovat a někteří studenti přijížděli dříve, aby tu byli už na otevření školy. To mělo proběhnout ještě o den dřív. V posledních dnech byli všichni na nohou, i Eaton. Vlastně *hlavně* Eaton. Nehodlal jen nečinně stát a vydávat příkazy, aniž by sám přiložil ruku k dílu.

Kromě toho mu činnost umožňovala zapomenout, byť jen dočasně, na některé nepříjemné skutečnosti; že Richard Penlerick je mrtvý, život je krátký, a že ani s jedním z toho nemůže nic udělat.

Odnesli stůl do přední části místnosti a s úlevným zafuněním ho položili. Ten poctivý dub byl zatraceně těžký. Eaton si promnul čelo a Cador se uchechl. Eaton zasténal.

„Počítám, že jsem si právě zaneřádl čelo špínou, je to tak?“

„Ano, ale na tom nezáleží. Stejně tě žádná dámská návštěva nečeká,“ mrkl na něj Cador.

„Tak za tohle vybalíš knihy, abys věděl,“ ušklíbl se zlomyslně Eaton.

„To ne! Musím dohlížet na nástroje!“ ohradil se Cador a otřel si ruce. Pak kývl hlavou ke dveřím, ve kterých stál Eatonův tajemník. „To vypadá na nějakou práci.“

Eaton se obrátil a potlačil povzdech. Fyzickou práci měl o tolik raději než nekonečnou nudu papírování. Obzvlášť, když bylo třeba udělat ještě tolik věcí.

A tolik z nich zapomenout.

Během papírování se mu příliš snadno stávalo, že se mu mysl zatoulala k věcem, které ho tížily. Přesto se přemohl a odkudsi vydoloval srdečný úsměv. Nakonec, sekretář za nic nemohl. „Co se děje, Johnsi?“

„Je tu někdo, kdo trvá na schůzce s vámi, pane.“

Johns byl sympatický mladík, kterého Eaton zaměstnal, aby mu pomáhal s evidencí studentů a školní korespondencí. Právě teď vypadal přesně na svých dvacet let. Přeshlapoval z nohy na nohu a tváře se mu zbarvily nenápadným ruměncem, který dle Eatonova mínění rozhodně nezpůsobilo stoupání po schodech. Neznámý host bude zřejmě velmi neodbytný.

„Má domluvenou schůzku?“ zeptal se Eaton a rozhlédl se po něčem, do čeho by si mohl utřít ruce. Bude muset Johnsovi vysvětlit, jak slušně vypoklonkovat nevítané návštěvy.

„Ne, pane.“

„Přijel některý z chlapců dřív?“ Eaton se vzdal naděje, že se mu podaří najít nějaký hadr, a v mysli už probíral různé možnosti řešení dřívějšího příjezdu jednoho ze studentů. Většina pokojů ve třetím patře byla připravená, kdyby bylo třeba, a může povolát kuchaře. Mělo se sice začít vařit až zítra, ale to

nevadí. Zásoby dorazí také až zítra, ale i s tím si nějak poradí...

Johns si odkašlal. „Je to jeden z patronů, pane. Vdova.“

Teď už byl Johnsův tón *naléhavý*. To musel pochytit od neznámého návštěvníka. Vlastně návštěvnice. Eaton se uvolnil, i když ho udivilo, že je jeho tajemník tak rozrušený. Dvě z patronek školy byly bohaté vdovy, ale nechápal, jak se některé z nich podařilo mladíka takto znepokojit. „Je to paní Penhaligonová? Přišla zkontrolovat, zda je klavír vhodně umístěný?“

Vdova Austol Penhaligonová věnovala škole ke Cadorově nemalé radosti cenný klavír Sébastien Érard s dvojitou klaviaturou. Ta druhá vdova, paní Blaxlandová, byla mimořádně bohatá žena z Truro, kterou Eaton nikdy neviděl. Předpokládal, že jí vysoký věk znemožňuje cestovat – jejímu manželovi, Huntingdonu Blaxlandovi, bylo padesát šest let, když zemřel, a to bylo před pěti lety. Dnes už nejspíš cestovaly jen vdoviny peníze. Díky štědrému daru, který od ní škola dostala, budou mít chlapci ty nejlepší učitele hudby, jaké se Cadorovi Kittovi podařilo sehnat. Přivedl je z kontinentu, kde je navštívil během své letní svatební cesty.

Zpoza Johnse se ozvalo zašustění měkkých látek, což bylo jediným varováním, kterého se Eatonovi dostalo, než mu neurvalý ženský hlas odpověděl na dřívější otázku. „Ne, paní Penhaligonová k vaší směle ne.“ Jablečně zelené sukně a lesklé kaštanové vlasy se kolem Johnse přehnaly s neskrývanou panovačností a vzduch náhle zavoněl broskvovými sady a vanilkou. Jako by do místnosti vplulo léto. „Jsem Eliza Blaxlandová,“ představila se žena povýšeně. Špičkou prstu v rukavičce přejela po povrchu dubového stolu

a pak se podívala na vrstvičku prachu, která na něm ulpěla. „A my, lorde Lynforde, spolu máme nevyřízené účty.“

Eaton se na ni podíval hodnotícím pohledem. Tahle povýšená dračice je *Eliza Blaxlandová*? Co, u všech čertů, dělal postarší důlní magnát se ženou, jako je ona? Nebyla žádnou křehkou šedovlasou vdovou, která by se z křesla u krbu věnovala filantropii. Byla to elegantní, sofistikovaná třicátnice, které ještě zbývala celá desetiletí života a ohně, žena, která si zjevně uvědomovala, že má moc rozhodovat a mít vše okolo sebe pod kontrolou.

Nuže, v tom posledním se bude muset tentokrát přizpůsobit, usklíbl se v duchu Eaton. Peníze na otevření školy od ní přijal rád, ale to neznamenal, že se stal jejím podřízeným. Je markýzem Lynfordem. Nemá ve zvyku se podřizovat. Nedá se koupit ani zastrašit.

„Účty, paní Blaxlandová? V jakém smyslu? Netušil jsem, že máme domluvenou schůzku, natož, že vám mám předložit účetní knihy.“

Obvykle to byl on, kdo během schůzek působil odstrašujícím dojmem. Jak zajímavé, že se domnívala, že by *tato* schůzka mohla proběhnout jinak. Bude se muset naučit, že si ve škole svými šeky žádné výsadní postavení nekoupila. Dokonce ani v tom ohledu, že se tu může objevit o dva dny dříve, než ji oficiálně otevřou. Natož bez ohlášení.

Eatonovo chladné přijetí však dámu ani v nejmenším nezastrašilo. Místo toho mu oplatila hodnotící pohled a nepatrný posměšný záchvěv jejích rtů, provedený tak, aby si byla jistá, že si ho všiml, mu bez nejmenších pochybností prozradil, že si uvědomuje, jaký je mezi nimi rozdíl.

Zatímco Eaton tu stál bez vesty, saka a kravaty,

s pomačkanými a vyhrnutými rukávy košile a se špinavou šmouhou na čele, ona byla elegance sama, oděná ve skvěle padnoucích jablkově zelených vycházkových šatech z indického mušelínu. Oděv měla sladěný od hlavy až k patě; od okraje zeleného krepového *chapeau Lyonnaise* až po špičky zelených polobotek vykukujících zpod lemu sukně.

„Skutečně?“ ušklíbla se zcela otevřeně. „Do otevření školy zbývají dva dny a tady to vypadá jako v blázinci.“ Ukázala mu zaprášený prst v rukavičce jako důkaz svého tvrzení. „Já jsem za chaos nezaplátila.“

Eaton ze svého repertoáru úsměvů vybral jeden, který byl známý tím, že vždy působil na starší, konzervativnější ženy, jimž se jeho láska k dobrodružství občas zdála příliš liberální, dokud to nezkusily na vlastní kůži.

„Ujišťuji vás, že v den otevření školy bude vše v naprostém pořádku.“

Jeho slova, natož úsměv, však Elizu Blaxlandovou zjevně nepřesvědčily. Pohledem bloudila po místnosti a sledovala malíře, pomocníky při stěhování a zametače. Vše, na co jí padl zrak, v ní očividně vyvolávalo jen další pochybnosti a zklamání. Eaton v duchu zaklel. Potřeboval ji dostat z téhle místnosti. V budově jich byla spousta hotových. Jaká škoda, že ho nenašla v některé z nich.

„Smím vás tu provést, paní Blaxlandová?“ Ta ženská by nejspíš stejně strčila nos všude, kam by mohla, a takhle ji mohl mít na očích. Bude mít prohlídku pod kontrolou, i když ho to připraví o celou hodinu práce. Pořád však lepší ztracená hodina práce než výnosný patron. Zklamání patroni často znamenali další zklamané patrony. „Můžete mi během prohlídky vysvětlit, proč jste sem vlastně přijela,“ dodal tak,

aby jí připomněl, že to *ona* je ta špatná, když se tu objevila bez pozvání. Ukázal na Cadea a připravil jí tak o možnost jeho komentovanou prohlídku odmítnout. „Začněme představením ředitele školy, Cadora Kitta. Nedávno přijel z Vídně. Byl věhlasným sklada-
telem na habsburském dvoře.“

Cade se zvlněnými kadeřemi plavých vlasů a kontinentálním elánem se nad její rukou v rukavičce sklonil s takovou dvorností, až to v Eatonovi probudilo závist. „Rád vás konečně poznávám, paní Blaxlandová. Naši studenti budou mít z vaší podpory velký užitek.“

Obvykle stačila jen malá dávka Cadeovy dvornosti, aby lidem uhladila načepýřené peří. Přesně v to Eaton doufal i v tomto případě, obzvlášť proto, že neměl nejmenší tušení, co rozčepýřilo *její* peří.

„To, co popisujete jako chaos, paní Blaxlandová, považuji za pokrok. Dovolte, abych vám to ukázal,“ pokračoval Eaton a posunkem ji navedl ke dveřím.

Nechal Cadea organizovat práce v místnosti a provedl paní Blaxlandovou pokoji studentů ve třetím patře. Ukázal jí hotové ložnice s úhledně ustlanými postelemi, pletenými koberci, skříněmi bez zrnka prachu a zářivě bílými závěsy na oknech. Ve všech se vznášela svěží vůně citronového leštidla a lněného oleje.

„Vybavení kolejí navrhla manželka pana Kitta,“ vysvětlil Eaton a ani se nesnažil skrývat, že je na výsledek společné práce pyšný. „Věří, že čím útulněji budou pokoje působit, tím lépe se tu budou chlapi cítit.“

„A tím menší bude pravděpodobnost, že budou chtít ze školy odejít,“ dodala paní Blaxlandová kysele. „Povězte mi, jak to vypadá se zápisem? Máme dost chlapců, aby tyto *úžasné* pokoje vůbec naplnili?“

Eaton za nimi zavřel poslední dveře a nasměroval paní Blaxlandovou zpět ke schodišti.

„Máme plně obsazené dvě třetiny ložnic, což je podle mě na první semestr výborné. Den po otevření školy přijede jednadvacet chlapců ve věku od sedmi do čtrnácti let.“ Na chvíli se odmlčel. „Jakmile se rozšíří zvěsti o kvalitě studentů a špičkovém hudebním vzdělání, které na Cornish Academy nabízíme, naplníme celou kapacitu,“ ujistil návštěvnici rozhodně.

V jejím zkoumavém pohledu se po tomto ujištění objevily další otázky. „*Máte* kvalitní studenty?“ zeptala se příkře. „Myslím, že riziko založení každé školy nespočívá v myšlence samotné, ale v umístění školy, jak jsem se už zmínila v korespondenci. Proč by měl někdo talentovaný cestovat za hudebním vzděláním do divočiny Cornwallu, když může navštěvovat školu se stejným zaměřením v Londýně? Nebo odjet do zahraničí? Obávám se, že studenti, kteří budou mít na vybranou, si akademii v Porth Karrek nevyberou.“

Mluvila bez obalu a přímočaře. Způsob jejího vyjadřování hraničil s hrubostí, ale dost možná to tak v obchodních kruzích, v nichž se pohybovala, chodí. Eaton věděl, že pro obchodníky mají větší cenu peníze než takt a slušné vychování. Rozhodl se však být její trefnou analýzou spíše ohromen, než aby se urazil narážkou, že akademie dokáže přilákat jen průměrné studenty.

„Talenty, o kterých mluvíte, sem přijdou, když jim vy a ostatní patroni představíte školu jako prestižní zařízení. Zvěsti o kvalitě konzervatoře musíme šířit *my*.“ Richard Penlerick byl toho dokonalým příkladem. Jen několik dní před svou vraždou prosazoval akademii v Londýně. „Nikdo nemůže očekávat, že

pouhé finanční zázemí zajistí vše, co k úspěchu potřebujeme.“

Ta slova zněla tvrdě i Eatonovi, ale neměl v úmyslu se za ně omlouvat. Pokud Eliza Blaxlandová jeho odpověď pochopí jako výtku, budiž. Vlastně si ani nebyl úplně jistý, jestli ji tak skutečně nemyslel. Nakonec, byl synem a dědicem bohaté rodiny. Kdyby šlo jen o peníze, mohl školu bez potíží financovat úplně sám. Nepotřeboval štědrost mecenášů v takové míře, v jaké ji potřeboval sirotčinec v St Giles bojující o každou penny. Potřeboval jména a pověst, která se za zdroji financí skrývala.

Lehce si odkašlal. „Úroveň našich studentů bude záviset na schopnostech našich mecenášů,“ pronesl často vyslovovaný názor Richarda Penlericka. „Především proto jsem se spojil s vámi. V cornwalských kruzích jste známá tím, že si ceníte vzdělání.“

Ačkoli mu v oněch *kruzích* zapomněli prozradit, jak je mladá. Sešli po schodech a Eaton ji odvedl do salonku, kde stál klavír Sébastiena Érarda.

„Tady se budou konat naše recitály. Pan Kitto na něj samozřejmě zahraje při příležitosti otevření školy.“

Usmál se, aby jí připomněl, že *on* už svůj podíl na přitahování kvalitních studentů splnil tím, že do postavení ředitele školy jmenoval hudebníka se zvukným jménem. Než přešel k jádru věci, nechal ji, aby bystrými očima zhodnotila překrásný nástroj.

„Všechno tohle prověřování se jistě dalo vyřídít v den otevření školy. Proč jste *skutečně* přijela, paní Blaxlandová?“

Má snad nějakého studenta, kterého chce, aby přijal? Nebo učitele, který hledá práci? Pokud ano, bude si muset místo na této konzervatoři zasloužit. Nezáleželo na tom, kolik peněz jim darovala. Kitto chtěl

ty nejlepší studenty i učitele. Nepřilákají ty nejlepší, pokud hned na začátku přijmou jen tak někoho.

Věnovala mu zdvořilý úsměv, který by Eaton rozhodně nenazval přátelským, a přece ho kdesi v nitru zahřál. „Za léta vedení dolů mého zesnulého manžela jsem zjistila, že plánované schůzky často vedou k mylným dojmům. Když člověk přijde bez ohlášení, narazí většinou na mnohem přesnější obrázek skutečného stavu věcí.“

V oblékání i vyjadřování působila jako skvěle střežená citadela, ale ve své bezprostřednosti byla jako nedobytná pevnost. Eaton pocítil nutkání proniknout za opevnění této přímočarosti, napadnout její hradby.

„Takže tu jde o *přepadení*, paní Blaxlandová?“ Jejich slovní souboj mu podivně rozehrával nitro. Tato vdova v něm probouzela část, která od návratu z Londýna spala.

„Při přepadení se předpokládá, že přepadený bude zaskočený, protože polevil v ostražitosti,“ kontrovala hladce. „Pokud je člověk vždy připravený, nedá se zaskočit.“

Kdy naposled byla Eliza Blaxlandová zaskočená? Podle toho, jak chladně působila navenek, by hádal, že už to nějaký ten pátek bude. Pokud vůbec někdy. Bylo těžké si představit, že k ní někdo pronikl. Eaton to bral jako výzvu – ne že by toho chtěl zneužít, ale rád by ji *zaskočil*, jen aby jí dokázal, že to jde. Jak by se chovala, kdyby se jí věci vymkly z rukou?

Prohlížel si bezchybnou dokonalost její tváře – hladké kontury s elegantně posazeným nosem, zelené oči a jemně vykrojená ústa. Ta nádherná růžová ústa s plným spodním rtem, který byl jako stvořený k líbání. Pohledem na něm setrval, zatímco se mu myšlenky neposedně toulaly.

Co by dokázalo vehnat vrásky do těch dokonalých rysů? Co mělo moc rozdmýchat nepokoj v jejím tak skvěle uspořádaném světě? Dokázal ji někdy starý Huntingdon Blaxland vyvést z rovnováhy, pokud nepočítal den, kdy zemřel? A stačil by polibek na to, aby se jí svět rozhoupal pod nohama? Je přece vdova. Dalo se předpokládat, že už ji někdo políbil. Přála by si, aby to *někdo* udělal znovu?

Eaton si překvapeně uvědomil, že *on* by to rád udělal. V období mezi smrtí Richarda Penlericka a otevřením školy se mu ani jednou nestalo, že by ho zaujala nějaká žena. Tohle však byly sotva myšlenky, které by měl mít o bohaté mecenášce. Jenže tahle mecenáška byla tak odměřeně, chladně přitažlivá, až mu to připadalo jako ta nejpřirozenější věc na světě.

Co kdyby...

Vrátili se do vstupní haly a zastavili se jen několik kroků od hlavních dveří. Eaton měl skvělou příležitost se s nečekanou návštěvou rozloučit a pokračovat v konečných přípravách. „Jestli už nemáte nic dalšího, rozloučím se tu s vámi. Jak jste se již sama přesvědčila, je toho ještě hodně, co je třeba udělat.“

„Je tu ještě jedna věc,“ zastavila ho. Věnovala mu další dlouhý zkoumavý pohled svých inteligentních očí. „Myslela jsem, že budete starší. Nevěděla jsem, že Budeův dědic je tak... mladý.“

Pokouší se mu naznačit, že nemá dost zkušeností, aby dokázal dohlédnout na otevření školy? Že muž jeho věku a postavení se lépe hodí k frivolní zábavě v Londýně?

„Osmadvacet je podle vás *mladý*?“ zeptal se se sardonicky pozvednutým obočím. Byla to zvláštní poznámka od ženy, které nemohlo být víc než třiatřicet. „Už je to nějaký čas, co mě někdo považoval za mladého. Přeji vám příjemný den, paní Blaxlandová.“

Budu se těšit na viděnou v den otevření školy.“ Na rozloučenou jí věnoval malou úklonu. „Ujišťuji vás, že si nemusíte dělat starosti. Jsem v nejlepších letech,“ neodolal poslední poznámce.

Intuice mu napovídala, že paní Blaxlandovou si nikdo nedobírá. Bylo načase, aby to někdo udělal. Lidé si kolem sebe nestavěli nedobytné zdi, aniž by k tomu měli pádný důvod a jeho nesmírně zajímalo, jaký je ten *její*.

„To rozhodně jste,“ uznala s lehkým, lhostejným pokývnutím hlavy. Vedle toho nevzrušeného zevnějšku se však v jejím pohledu vzňalo něco velmi podobného zájmu, než to uhasila praktičnost a snad i zvyk. Bylo však už příliš pozdě. Eaton se v duchu usmál nad svým malým vítězstvím. Prozradila se. Eliza Blaxlandová nebyla tak neosobní a nedobytná, jak se snažila působit navenek.

DRUHÁ KAPITOLA

Už dlouho ji nic tak nepřekvapilo – vlastně ji nepřekvapilo nic od chvíle, kdy Huntingdon odešel do kanceláře a už se nevrátil. Pět let, osm měsíců a tři týdny, abychom byli přesní. Eliza se opřela do koženého čalounění svého kočáru a zhluboka se nadechla. Za ty roky si zvykla, že je to ona, kdo překvapuje své okolí; nemohla jinak, pokud chtěla akcionáře udržet na uzdě. Ale Eaton Falmage, markýz Lynford, dědic vévodského titulu rodu Budeových, ji dnes odpoledne překvapil.

Skutečně měla v úmyslu zakladatele školy *přepadnout*. Myslela si, že má vše pod kontrolou, ale nebyla připravená *na něj*. Eliza sáhla po vějíři. Od prvního pohledu jeho tmavých očí měla strach, že ten žár sežehne ledové zdi, které kolem sebe vystavěla.

Léta vdovského stavu ji utvrdila v přesvědčení, že obstojí v každé zkoušce, že její obrannou linii nelze prolomit, že je k mužům netečná. Lynford na ni však dnes zaútočil nejen jako na patronku, ale také jako na ženu. S tím prvním se dokázala vypořádat. Mecenášství bylo jen jednou z mnoha obchodních aktivit, kterým se věnovala.

Avšak to druhé... to bylo něco jiného. Od chvíle, kdy jí zemřel manžel, ženou nebyla – ne skutečnou ženou se skutečnými city a náklonností. Kvůli své dceři i kvůli sobě si nic takového nesměla dovolit.